

af 21. Marts 1881, i hvilken det hedder: „Da der i Sverige har viist sig Tilfælde af Dyens ondartede Lungesyge, har Ministeriet fundet sig foranlediget til indtil videre at forbyde Indførsel til Færøerne af levende Hornkvæg fra Sverige“. Under samme Dato udgik en Bekjendtgjørelse fra Ministeriet for Island, hvori det hedder: „Da der i Sverige har viist sig Tilfælde af Dyens ondartede Lungesyge, har Ministeriet fundet sig foranlediget til indtil videre at forbyde al Indførsel til Island af levende Hornkvæg fra Sverige“. Dernæst paafulgte en Bekjendtgjørelse fra Indenrigsministeriet af 30. Juni 1881, hvori det hedder: „Det i Indenrigsministeriets Bekjendtgjørelser af 16. Jan. og 21. Aug. 1877 indeholdte Forbud mod Indførsel fra Lybssland af levende Hornkvæg, Faar og Geder bliver herved indstærpet med Tilføiende, at der indtil videre ikke vil kunne ventes nogen Dispensation fra bemeldte Forbud“. Endelig blev ved Bekjendtgjørelse fra Indenrigsministeriet af 11. Aug. 1881 fra samme Dato det ved Bekjendtgjørelse af 16. Marts s. A. kundgjorte Forbud mod Udførsel af levende Hornkvæg fra Sjælland og Amager hævet.

Medens Forbudet af 16. Marts 1881 mod Udførsel af levende Hornkvæg fra Sjælland og Amager endnu stod ved Magt, blev der af Indenrigsministeriet i Juli og August Maaned 1881 meddelt en Række Tilladelser til, usjset dette Forbud, at udføre fra Sjælland et stort Antal Kreaturer, dels til Slesvig og Holsten, dels via disse Hertugdømmer til England eller Hamborg og Frankrig, dels direkte til Frankrig. En Fortegnelse over de i denne Retning indgivne Ansøgninger, der ifølge Indenrigsministeriets Skrivelse til Udaalget af 30. Jan. 1882 (Bilag 2) alle bleve bevilgede, følger nedenfor som Bilag 38. Den preussiske Regjering udstedte dernæst under 19de Juli 1881 et Forbud mod Ind- og Gjennemførsel af dansk Hornkvæg til og gennem Elbhertugdømmerne*), et Forbud, der først blev hævet ved en Bekjendtgjørelse af 28. Febr. 1882 fra den 15. Marts 1882 at regne, hvilket bragtes til offentlig Kundskab ved en i Berlingske Tidendes Morgenblad af 6. Marts s. A. indrykket Meddelelse fra Indenrigsministeriet af 4. s. M. Som det synes efter en Artikel i Berlingske Tidendes Aftenavis for 20. Febr. 1882, var den nærmeste Anledning til, at den preussiske Regjering havde Forbudet mod Indførsel af Kvæg fra Danmark, en derom til Agerdyrkningsministeren i Februar Maaned 1882 fremsat Begjæring fra en af den eiderstedtske Landdag dertil valgt Deputation, som i Berlin havde Audients hos den nævnte Minister

og ved denne Leilighed betone, at der ved en Ophævelse af bemeldte Forbud forventedes sat nyt Liv i de i Eidersted og de tilgrændsende Kredse fuldstændig standsede Jorpagtninger.

Naar det i Indenrigsministeriets Bekjendtgjørelse af 21de Marts 1881 og det Islandske Ministeriums Bekjendtgjørelse af samme Dato angaaende Udførsel af levende Hornkvæg fra Sverige til Færøerne og Island, siges, at „der i Sverige har viist sig Tilfælde af Dyens ondartede Lungesyge,“ kan det ikke betvivles, at den samme Motivering ligger til Grund for Indenrigsministeriets Forbud af 16de Marts 1881 mod Indførsel af svensk Kvæg til det egentlige Danmark.

Rigtigheden af den Antagelse, at Sygdommen var indført hertil med svenske Kreaturer, er forstøgt oplyst ved Undersøgelser, der ere foretagne af Professor Lindquist ved Veterinærinstituttet i Stockholm (jfr. Bilag 37) tilbids i Forening med Dr. med. Bang, Lærer ved den fgl. Veterinær- og Landbohøiskole (jfr. Bilag 8), uden at det dog ved disse Undersøgelser lykkes at paavise Sygdommens Eksistens i Sverige, hvor samme, ifølge Professor Lindquist (jfr. Bilag 37) overhovedet ikke er forekommen siden Aaret 1857, da den blev indført med Ayrshire-Kvæg fra Skotland til en Eiendom i Skareborgs Lehn, men strax udryddet ved Besættningens Nebslagning. Indenrigsministeriets Landbokontor har i sin Skrivelse af 19de Januar 1881 (Bilag 6) forment, at den svenske Befolkning paa Grund af Landets sparsonne Forsyning med Dyrslæger var utilbøielig til at underkaste sig Besværlighederne og Bekosteligheden ved at paafalde Dyrslægehjælp, og at dette „gjør det til en nærliggende Mulighed, at mistænkelige Sygdomstilfælde ofte ville kunne hengaa upaaagtede og ukontrollerede af Sagtyndige.“ I denne Retning oplyser Professor Lindquist (Bilag 37), at der efter svensk Lovgivning paabviler Cieren af et Dyr Forpligtelse til i mistænkelige Sygdomstilfælde inden 24 Timer derom at gjøre Anmeldelse til nærmeste Autoritet, der da besøger Dyrslæge tilkaldt, men uden nogen Bekostning for Cieren, der tillige, om Dyret dræbes, i alle Tilfælde erholder dets fulde Værdi erstattet af Statskassen. Den i Danmark reiste Formodning om, at Sygdommen var indført fra Sverige, ses ikke at være bleven delt af Englands eller Lybsslands Regjeringer, idet disse have tilladt uhindret Indførsel af svensk Kvæg til de nævnte Lande i de Tidrum, i hvilke de stillede sig paa modsat Maade ligeoverfor Danmark. Professor Lindquist søger (jfr. Bilag 37) med Hensyn til Tilfældene i Solbæk, som han havde Leilighed til personlig at undersøge, at godtgjøre af den Tid, i hvilken de syge Dyr maa antages at have været angrebne, at de maa have modtaget Smitten først efterat være komne til Danmark, hvorhos han udtaler som sin Formening, at Rilden til Sygdommens

*) Og saa Senatet i Lüneburg udstedte et lignende Forbud (jfr. Bilag 21).